

— N B V —
NESUTRAMDOMIEJI BROLIAI
VORINERIAI

— 2 —

VIRGINIA HEATH

*Ar tekėsi
už manęs?*

• svajonių knygos

Virginia Heath

AR TEKĖSI UŽ MANĘS?

Keturių knygų serija
***„Nesutramdomieji
broliai Vorineriai“***

Antra knyga

Versta iš: Virginia Heath, A Warriner to Protect Her, 2016

© Virginia Heath, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Ana Gorbatova, dizainas, 2018

© periodimages.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-1067-0

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

1814-iejai, gegužė

Kraują stingdantis moters riksmas pažadino jį iš susimąstymo. Džeimis sustabdė žirgą ir skubiai apsižvalgė aplink ieškodamas, iš kur sklinda triukšmas. Jis tematė pievas ir medžius. O gal viską tik įsivaizdavo? Veidą šildė saulės spinduliai, žirgas nešė jį lėta ir lygia žingine. Gal tikrai jis užsnūdo? Juk buvo pervargęs.

Džeimis jautėsi išsekęs, nes kaskart sutemus kamuodavo niūrios mintys ir prisiminimai. Žinojo, kad abu vyrai, atsakingi už jo skausmą, jau mirę ir nebekelia pavojaus. Tačiau jų vaidukliai vis dar šmėžavo mintyse. Džeimis nuolat išlikdavo budrus, teužsnūsdavo kelioms valandoms, dažniausiai paryčiais, kai saulė kovodavo su tamsa. O gal dėl visko kalta tamsos baimė? Būdamas vaikas labai jos bijojo. Jau daug mėnesių svarstė, kas neduoda ramybės. Jis irzo, kad negali ramiai gyventi toliau.

Nuskambėjo dar vienas garsus ir kraują stingdantis riksmas. Džeimiui net oda paširpo. Jis įsitempė. Paklusdamas kareivio instinktui nuskubėjo ten, iš kur sklido triukšmas – prie vaismedžių sodo šalia didžiulės sienos,

juosiančios Markhamo dvarą. Tvarkingai apgėnėti medžiai augo lygiagrečiomis linijomis, tarp jų driekėsi takeliai žmonėms praeiti. Tylą drumstė tik švelnaus vasaros vėjelio judinami medžių lapai.

Džeimis atidžiai apžvelgė medžius, kol pagaliau kažką pastebėjo: žavus keršas ponis ėdė prie kanopų išsibarsčiusius pusžalius obuolius. Ponis pabalnotas moterišku balnu ir su apynasriu, bet raitelės niekur nebuvo matyti. Džeimis atsargiai nulipo nuo žirgo ir laisvai apvijo vadeles aplink medžio šaką. Juodas eržilas buvo nirtus, apsuptas kitų žirgų visai pasiusdavo. Dailus kreminės ir rusvos spalvų ponis ilgais minkštais karčiais ir tankiomis blakstienomis, susidūręs su jo žirgu, neabejotinai pralaimėtų.

Džeimis iš lėto nušlubavo prie vienišo gyvulio. Žinojo, kad šį keistą ponį išbaidyti gali bet koks greitas judesys. Jis bijojo, kad ponis nenulėktų laukais, kur akys veda.

– Ramiai, mergyte... – bent jau Džeimiui atrodė, kad tai poniukė. Jei tai būtų vyriškos lyties ponis, kiti žirgai negailestingai erzintų jį dėl tokios moteriškos šukuosenos.

– Sveiki! – iš viršaus atsklido išsigandusios merginos balsas. – Ar ten kas nors yra?

- Sveiki? - Džeimis nesitikėjo, kad teks kreiptis į dangų. Saulė Džeimį taip apakino, kad jis nieko nematė - tik ryškiai geltoną šviesą. Vis dar nesusigaudė, kur ta mergina. Nebent ji angelas, atsiųstas į žemę jo pačiupti ir nusitempti į dangų. Bet Džeimis rimtai tuo abejojo. Jis jau turėjo progą, bet apgailėtinaai susimovė. Jei jis kur nors ir keliaus, tai tik į pragarą. - Nematau jūsų!

- Aš čia, medyje... Viliuosi, kad galėsite man pagelbėti, pone. Regis, įstrigau.

Kokie keisti ir visiškai netikėti žodžiai. Kaip mergina sugebėjo įstrigti obelyje? Džeimis kiek išgalėdamas geriau prisidengė nuo saulės akis ir prisimerkęs tyrinėjo susipynusias šakas. Beveik dviejų metrų aukštyje mataravo dvi aulinukais apautos pėdos. Tarp šakų Džeimis pastebėjo porą dailutėlių moters kojų, pada-bintų puikaus šilko kojinių. Jas prilaikė gana pikantiškai atrodantys rusvi keliaraiščiai. Džeimis net išpūtė akis. Iš ten, kur jis stovėjo, atrodė, kad keliaraiščiai puošti gėlėmis. Virš jų švietė ir keli centimetrai rausvos šlaunies. Daugiau viską slėpė lapai.

Laimė, kaip tik tada saulės spindulius uždengė dangumi slenkantis debesis, ir Džeimis galėjo geriau įsižiūrėti į medyje kybančią mer-

giną. Pilkai mėlynas sijonas, nederantis su ryškiais apatiniais, užvirto aukštyn ir supančiojo jos kūną. Viena ranka ji kabinosi į šaką virš galvos, bet kita ranka ir galva buvo įsipainiojusios į sijono medžiagą. Putli merginos sėdynė ilsėjosi ant plonos šakos. Atrodė, kad ši greitai nulūš. Jei taip nutiktų, mergina vožtųsi į kietą žemę. Džeimis sumetė, kad padėtis labai pavojinga.

– Pasistenkite nejudėti. Tuoju užlipsiu pas jus!

Taip priklausio elgtis džentelmenui. Bet kažin ar Džeimis sugebės įkopti į medį. Dėl Napoleono kaltės jam buvo sunku vaikščioti, jis beveik negalėjo bėgti, šokių dienos tikrai liko praeityje. Į medį jis paskutinį kartą kopė būdamas liesas, vikrus paauglys. Tada tai buvo nesudėtinga. Prabėgus daugiau nei dešimčiai metų, dėl stiprių Vorinerių protėvių genų Džeimis buvo didelis ir tvirtas tarsis jautis. Jautis nieko neverta kaire koja.

Ta nelemta koja tikrai jam nesukliudys. Jei jis nori įkopti į tą nelemtą medį, taip ir padarys! Džeimis perkėlė visą svorį ant dešinės kojos. Įsikibęs į šaką sunkiai palypėjo aukštyn. Pakilo tik trisdešimt centimetrų, bet svarbiausia, kad jis jau medyje. Džeimis užkėlė sveikąją koją ant kitos šakos ir vėl rankomis pasikėlė aukš-

tyn. Jau geras pusmetis virš žemės! Kaipgi daugiau tai pavadinti, jei ne pažanga? Lėta, sunkia, vargana pažanga. Skausminga, gėda užtraukiančia ir sielą skaudinančia pažanga.

Mergina medyje nekreipė dėmesio į jo dejonės. Buvo akivaizdu, kad kopti į medį Džeimiui reikėjo daug jėgų, bet pilkas beveidis gniutulas jam virš galvos pamanė, kad dabar – tinkamas metas pasikalbėti.

– Tikriausiai svarstote, kaip įstrigau tame medyje... – nutęsė mergina. Dabar jau nebesvarbu, kaip ji ten įsiropštė. Džėmis galėjo susitelkti tik į skausmingą, lėtą – centimetras po centimetro – kopimą į medį. – Iš tiesų tai gana juokinga istorija. Mano poniukė Apelsinukė labai mėgsta obuolius, – prakalbo mergina ir sumosavo kojomis. Trapi šaka jai po užpakaliu suvirpėjo. – Gana kvailai pamaniau, kad... *Ai!*

Plonoji šaka pasidavė, nulinko žemyn ir nulūžo palei medžio kamieną. Laimė, mergina susiprotėjo kojomis apsivyti gretimą šaką, ši ir sulaukė ją, kad nesidrėbtų žemėn. Deja, dabar sijonas pakilo dar aukščiau. Merginos kojos dar labiau apsinuogino. Atrodė šauniai, nors buvo ne laikas ir ne vieta grožėtis. Kaip Džeimiui ir atrodė anksčiau, prašmatnieji keliaraiš-

čiai tikrai buvo padabinti rožinio šilko gėlytėmis. Apvalus užpakalis dabar kybojo tarp dviejų šakų – tiesiai Džeimiui virš galvos. Mergina panikavo ir smarkiai mosikavo rankomis, stengdamasi išsilaisvinti iš pilkšvo muslino kalėjimo. Vienintele matoma ranka ji vis dar karštligiškai kabinosi į šaką sau virš galvos.

Džėmis po truputėlį artinosi prie besikepurėjančios figūros.

– Panele, labai svarbu, kad išliktumėte rami! – Jei ji kris, smūgį atlaikyti teks jo kaukolei. Kuo arčiau merginos Džėmis kopė, tuo mažiau buvo įsitikinęs, kad sugebės ją pagauti. Sprendžiant iš užpakalio, mergina tikrai nėra liekna kaip smilgelė. Džėmis prisitraukė prie tvirtai atrodančios šakos ir viena ranka ją apsikabino.

– Imkite man už rankos! – paragino merginą Džėmis. Gal pavyktų nuleisti ją ant žemės? Jei tik, žinoma, ji neišnarins jam peties sąnario. Jei taip nutiktų, jis turėtų ne tik niekam tikusią koją, bet ir sužalotą ranką.

Džėmis stebėjo, kaip mergina kuičiasi po susipainiojusius sijoną ir pasijonius. Galiausiai ji išlaisvino ranką ir ėmė aklai grabinėti aplink. Deja, ne čiupo Džeimiui už rankos, kaip kad jis buvo nurodęs, o stengėsi pridengti apnuogintą

kūną. Nedideli, kieti neseniai užsimezgę obuoliai ritosi iš medžiagos klosčių ir krito aplink Džeimį. Du kieti tarsi švinas obuoliukai trinktelėjo jam į galvą tarsi mažyčiai patrankos kamuoliai. Jis net aiktelėjo.

– Dėl Dievo meilės, moterie, ką ten darai! Dabar pat čiupk prakeiktą ranką! – Džėmis net bakstelėjo merginai į ranką, bandydamas padėti jai susigaudyti, kur jis yra.

Aplink pažiro dar daugiau medžio nuoplaišų. Beveidė mergina dar kartelį sucypė. Jos užpakalis sviro vis žemiau ir atsidūrė beveik šalia Džeimio veido. Galiausiai ji pačiupo jo ranką, bet buvo jau per vėlu. Sunkio jėga buvo neįveikiama. Jauno, trapios medžio šakos nulinco, ir apvalus užpakalis ėmė slysti žemyn. Džėmis veikė instinktų, o ne džentelmeniškų manierų genamas. Sveikąja koja apsisivijo šaką ir pabandė merginą sugriebti vieninteliu jam likusiu įmanomu būdu. Jis įsikibo į apvalų, minkštą užpakaliuką ir tvirtai į jį atsirėmė bandydamas merginą sulaikyti.

Ši pasipiktinusi sucypė ir ėmė audringai vaduoti užpakalinę dalį iš gniaužtų. Į visas puses mosikavosi rankomis, tikėdamasi rasti, kur įsikibti. Merginai taip pašėlusiai mojuojant rankomis Džeimiui buvo sunku išlaikyti pusiaus-

vyrą. Vis dėlto pirmas pasidavė ne jis, o medis. Šaka po sveikąja Džeimio koja garsiai trakstelėjusi sulūžo, ir jie abu bejėgiškai nubildėjo žemyn.

Džeimis nukrito ant nugaros. Garsus dunkst. Po akimirksnio ant jo šleptelėjo ir mergina. Kažin kas buvo skausmingiau? Jei plaučiuose dar būtų likę nors kiek deguonies, greičiausiai jis būtų iš skausmo surikęs. Tačiau pasigirdo tik keistas šnypštimas – visas jo kūnas tarsi išlėto subliūško. Stebuklas, kad rega nesutriko. Jis tai žinojo, nes šiuo metu skendo plaukų jūroje ir visur aplink save matė rudus plaukus.

Mergina pasirėmė ant rankų ir pakėlė galvą. Į Džeimį įsispeksojo dvi didelės rudos akys. Ji buvo taip arti, kad Džeimis daugiau nieko nematė.

– Ar viskas gerai?

Ššš.

Mergina uždėjo ranką Džeimiui ant skruosto ir bergždžiai patapšnojo. Akivaizdu, kad nesuprato, jog jo burna pilna plaukų.

– Pone? Ar galite kalbėti? Ar jūs sužeistas?

Džeimis palankstė pirštus. Rankose skausmo nepajuto, tad čiupo merginą už pečių ir patraukė nuo savęs.

- Tuoj pat patraukite nelemtus plaukus man nuo veido.

Mergina skubiai nusiropštė nuo Džeimio ir priklaupė šalia jo. Žvelgė į jį susirūpinusi. Tik dabar Džeimis pagaliau galėjo deramai į ją įsižiūrėti. Didelės rudos akys, ilgos blakstienos, įspūdingos kaip ir poniukės blakstienos, širdelės formos veidas, nepadoriai putlios lūpos ir smulkiomis strazdanomis nuberta nosytė. Džeimio vos neuždusinę plaukai buvo nei raudoni, nei šviesūs – kažkur per vidurį. Tankūs, stori ir labai įspūdingi. Net plaukuose įsivėlę ir šukuoseną sugadinę lapai ir medžio šakelės keistai derėjo. Keista, kad šakelės taip puikiai tiko jai prie veido.

Džeimis pasikėlė ant alkūnių, norėdama įsitikinti, kad nesužalotas jo kaklas. Pasukiojo galvą į šalis, palenkė į priekį. Kol kas nejautė lūžių. Tiesą pasakius, tikras stebuklas – juk ką tik nudribo žemėn iš didelio aukščio, o paskui jį dar ir priplojo.

- Suminkštinote man nusileidimą.

- Puikiai tai žinau, - Džeimis atsargiai pajudino sužalotą koją. Kiek nuramino tai, kad koja neatrodė prastesnės būklės, nei buvo iki tol. Džeimis atsargiai atsisėdo ir dėbtelėjo į pašnekovę. Ši, atsakydama į žvilgsnį, plačiai nu-

sišypsojo ir ištiesė ranką. Mergina čiupo jo delną ir energingai papurtė.

- Mano vardas - Kasandra Rivs. Esu pastoriaus Rivso dukra. Jis naujasis šios parapijos pastorius. Labai malonu susipažinti, pone.

Na, Džeimiui nepatiko susipažinti tokiomis aplinkybėmis. Jis nė kiek nenorėjo šypsotis, tad tik susiraukė. Jį trikdė puiki merginos nuotaika.

- Džeimsas Vorineris.

- Na, labai ačiū, kad mane išgelbėjote. Tikrai esu dėkinga, pone Vorineri.

- Esu kapitonas Vorineris, - pataisė jis, nors pats nesuprato, kodėl jam svarbu paminėti laipsnį. Niekas šiose apylinkėse į jį nesikreipdavo kitaip, kaip pirmuoju vardu ar niekinamai apibūdindami „vienas iš tų Vorinerių“. Tačiau jis vis dar oficialiai tarnavo Jo Didenybės kariuomenėje, tad būti vadinamam tiesiog ponu Džeimiui prilygo pralaimėjimui. Kol galutinai nepasitrauks iš tarnybos, jis išliks kapitonu Vorineriu. Norėjo būti taip vadinamas kuo ilgiau. Jau susitaikė, kad baigėsi ir jo karjera kariuomenėje, ir visas gyvenimas - į šipulius sutrupintos kojos niekas neišgydys, bet aplinkiniam pasauliui nebūtina to žinoti. Jam dar tik

dvidešimt septyneri, o jis jau nieko vertas. Gana sunku nuryti tokią karčią piliulę.

- Karininkas? Tai viską paaiškina.

- Paaiškina ką? - suniurzgė Džeimis, pirštais apčiuopdamas skausmingą gumbą ant kaktos, jį padarė vienas iš obuoliukų, kuriais mergina apmėtė medyje.

- Šiurkštų toną, - Kasandra susiraukė ir pamėgdžiojo sodrų balsą. - *Labai svarbu, kad išliktumėte rami... Dabar pat čiupk prakeiktą ranką!*

Džeimis nustojo trynėsis galvą ir netikėdamas įsispoksojo į merginą. Ar ji pamokslauja dėl manierų? Tikrai?

- Jei būtumėt įsikibusi man į ranką, kai pasakiau, gal būčiau sulaikęs jus krintančią žemėn. Per jūsų plepumą abu vožėmės žemyn.

- Mano drabužiai susipainiojo, - teisinosi mergina. Ak, Džeimis tai puikiai žinojo. Matė jos apatinius ir pastebėjo, kad ne tokių keliaraiščių tikėtumeisi iš pastoriaus dukters. - Būtų buvę negražu nesusitvarkyti aprangos.

- Pastangos pasirodyti padoriai buvo gana ne laiku, argi ne? Dėl to abu trenkėmės į žemę. Be to, jos buvo beprasmės....